

ZDRUŽENJE
ZA VREDNOTE
SLOVENSKE
OSAMOSVOJITVE

Zaloška cesta 65
1000 Ljubljana
Slovenija

tajnistvo@vso.si
www.vso.si

Ljubljana, 14. junij 2016

VRHOVNO DRŽAVNO TOŽILSTVO RS
Trg OF 13
1000 Ljubljana

POLICIJA
NACIONALNI PREISKOVALNI URAD
Štefanova 2
1000 LJUBLJANA

Združenje za vrednote slovenske osamosvojitve vlaga

kazensko ovadbo

zoper:

- 1. MILANA KUČANA, državljan RS, roj. 14. 1. 1941, stanuje Murgle 23, Ljubljana**
- 2. DUŠANA PLUTA, državljan RS, roj. 17. 8. 1950, stanuje Andričeva 7, Ljubljana**
- 3. CIRILA ZLOBCA, državljan RS, roj. 4. 7. 1925, stanuje Vošnjakova 10, Ljubljana**
- 4. MATJAŽA KMECLA, državljan RS, roj. 23. 2. 1934, stanuje Pot v Čeželj 14, Ljubljana Črnuče**

zaradi kaznivih dejanj :

- **veleizdaje po 348. členu KZ-1 v zvezi s 360. členom KZ-1 in**
- **sabotaže po 357. členu KZ-1 v zvezi s 360. členom KZ-1 in kaznivega dejanja pomoči k tem kaznivim dejanjem**

ki so jih storili s tem, da so:

- **Milan Kučan kot predsednik predsedstva Republike Slovenije,**
- **Ciril Zlobec, Matjaž Kmecl in Dušan Plut pa kot člani predsedstva Republike Slovenije, torej kot člani organa, ki je bil vrhovni poveljnik obrambnih sil Republike Slovenije,**
- **v času priprav na osamosvojitve Republike Slovenije, po že izglasovanem Plebiscitu za samostojno in neodvisno državo in neposredno pred agresijo JLA in enot Zvezne milice na Republiko Slovenijo;**

- namesto, da bi kot odgovorni za varnost in obrambo ozemlja in državljanov Republike Slovenije, storili vse za oborožitev in krepitev lastnih obrambnih sil, kar je bilo v tistem času nujno, saj bi le krepitev lastne obrambne moči lahko preprečila napad JLA na Slovenijo in hkrati omogočila dejansko osamosvojitvev in nastanek lastne države brez žrtev;

- pa so **Kučan, Plut, Kmecl in Zlobec** v tem najbolj kritičnem času, ko se je Demosova vlada pripravljala na uresničitev plebiscitne volje velikanske večine državljanov po samostojni državi, zaradi česar se je JLA aktivno in javno pripravljala na vojaški napad na Slovenijo - storili vrsto dejanj, s katerimi so onemogočali in zavirali krepitev obrambne moči Republike Slovenije, s tem pa ogrožali nastanek samostojne države in varnost njenih državljanov;

- med drugim so **februarja 1991 podpisali listino z zavajajočim naslovom »Deklaracija za mir«**, s katero so nasprotovali oblikovanju Slovenske vojske oziroma zahtevali hitro in enostransko razorožitev Slovenije, s tem aktom pa so se pod krinko lažnega razglasjanja samih sebe za »mirovnike« in »borce proti vojni«, dejansko postavili na stran JLA in Slobodana Miloševića, za katere se je že ves čas vedelo, da bodo v primeru razglasitve samostojnosti Slovenije, če bo ta obrambno šibka, napadli, na kar se je JLA pripravljala že od razorožitve Teritorialne obrambe leta 1990 naprej;

- so **Kučan, Plut, Zlobec in Kmecl** v resnici ta sramotni akt podpisali ravno zato, da bi ob razglasitvi samostojne države onemogočili vsakršno uspešno obrambo Slovenije, ki bi jo ob napovedani agresiji JLA na Slovenijo lahko nudile oborožene in opremljene obrambne sile, ter da bi v končni fazi preprečili nastanek samostojne države, saj je bilo jasno, da brez lastne vojske, ki bo zavarovala akt razglasitve samostojnosti, tega ni mogoče uresničiti.

S takšnim ravnanjem so obdolženci ustvarjali pogoje za napad JLA na Slovenijo, saj so vedeli, da bo JLA Slovenijo napadla pod pogojem, da se Slovenija ne bo sposobna uspešno zoperstaviti. Zato so s podpisom sporne deklaracije člani predsedstva Republike Slovenije neposredno ogrožali osamosvojitvev, hkrati pa so nevarnostim in smrti izpostavili življenja vseh, ki so tvorili slabo opremljeno rezervno sestavo TO, ogrozili pa so tudi splošno varnost vseh državljanov.

S tem aktom pa so za pomembne mesece in tedne pomagali blokirati sprejem ustreznih zakonov s področja obrambnih priprav in organizacije oboroženih sil ter njihovega financiranja (Zakon o obrambi, Zakon o vojaški dolžnosti, proračun).

Pri vseh navedenih je šlo za osebe, ki so skupaj predstavljale štiri petine organa, ki je bil vrhovni poveljnik obrambnih sil in katerih dejanja so imela velik vpliv na politično in javno življenje.

Ta njihov akt – podpis »deklaracije za mir« je v najbolj kritičnem času botroval razpravam o tem, ali »Slovenija sploh rabi vojsko«, če vrhovni poveljnik trdi nasprotno, zaradi česar skupščina Republike Slovenije ni pravočasno sprejela zakonodaje, ki bi urejala vojaško dolžnost in nasploh uredila organizacijo in financiranje obrambe, s tem pa je bila ogrožena tudi sama osamosvojitvev.

obrazložitev:

Nekaj dni po prisegi in prevzemu dolžnosti Predsedstva RS, dne 10. 5. 1990, je bil izdan ukaz o razorožitvi slovenske TO. Generalštab JLA je ukaz izdal dne 14. 5. 1990, temu je sledil ukaz poveljnika RŠ TO št. SZ 6251-90 z dne 15. 5. 1990. Dokumenti pričajo, da je bil

predsednik predsedstva RS Milan Kučan o dokumentu obveščen še istega dne, vendar na ukaz ni reagiral in izvajanja neustavnega ukaza ni preprečil, čeprav je bila to njegova ustavna in zakonska dolžnost, saj je bil na čelu organa, po ustavi določenega kot vrhovni poveljnik oboroženih sil Republike Slovenije, ampak ga je s svojim namernim ne ukrepanjem in zavajanjem, da o ukazu ni seznanjen in da o razorožitvi TO ne ve ničesar, pomagal uresničiti. **Zaradi tega sramotnega dejanja veleizdaje je Združenje za vrednote slovenske osamosvojitve - VSO zoper Milana Kučana dne 17.5.2016 vložilo kazensko ovadbo zaradi kaznivih dejanj po 348. in 357. členu KZ-1, vse v zvezi s členom 360 istega zakona.**

Po tem aktu prikrite veleizdaje je Demosovi vladi uspelo do določene mere oblikovati zasilne obrambne sile preko projekta Manevrska struktura narodne zaščite (MSNZ), ki je predstavljal zametek Slovenske vojske. Ta projekt je omogočil, da je skupščina RS septembra 1990 sprejela ustavne amandmaje, s katerimi je poveljevanje in opremljanje TO prenesla na Predsedstvo RS in ministra za obrambo. Nastali so pogoji za začetek vzpostavljanja resnih obrambnih moči Slovenije. Decembra 1990 je absolutna večina Slovencev ter državljanek in državljanov Slovenije na plebiscitu izglasovala samostojno državo. Tisti, ki si je niso želeli, so vse moči usmerili v blokado in zaviranje tistih ukrepov, ki so bili nujno potrebni za zavarovanje te plebiscitne odločitve. Vedeli so namreč, da Slovenci lahko tisočkrat razglasimo samostojno državo, pa ta ne bo nastala, če je ne bomo sposobni tudi ubraniti pred agresijo JLA in režimom Slobodana Miloševića.

V takem stanju, ko je slovenska obrambna moč šele nastajala, so bivši vodilni komunisti, ki so bili sedaj združeni v Liberalno demokratski stranki, Stranki demokratične prenovе in Socialistični stranki Slovenije, najprej blokirali sprejem zakonodaje za področje vojaških zadev v skupščini, nato pa še sprejem proračuna za lastno vojsko, tako da je bil Zakon o obrambi in zaščiti, čeprav v parlament predložen že bistveno prej, sprejet šele 29. marca 1991. Enako velja za Zakon o vojaški dolžnosti, ki je bil uveljavljen šele 14. aprila 1991. Sprejemanje proračuna pa je opozicija sploh izkoristila za propagando proti lastni vojski. Poslanski klubi prenoviteljev, liberalnih demokratov in socialistov so predlagali kar črtanje sredstev za lastno obrambo. **Na tak način so zagovarjali nezavarovano, ali kot so govorili, »operetno« osamosvojitve, po kateri bi drugim jugoslovanskim narodom takoj ponudili povezavo, kar v bistvu pomeni, da so dejanski osamosvojitvi nasprotovali.** Več kot jasno je bilo vsakomur, da brez lastne obrambe osamosvojitve ne bo uspela. 30. marca je bil s preglasovanjem Demosove večine z dvema glasovoma več za kot proti končno sprejet proračun tudi z obrambno postavko, ki pa je bila v primerjavi z letom poprej, ko se je denar nakazal v Beograd, kar trikrat manjša.

Ravnanje predsednika Milana Kučana in članov Predsedstva RS Matjaža Kmecla, Cirila Zlobca in Dušana Pluta, ki so s podpisom Deklaracije omogočali takšno blokado, je kazniva, saj so naredili ravno nasprotno, kot je narekovala njihova funkcija, plebiscitna odločitev in dejanske razmere. Skoraj celotna sestava organa, ki je po sprejetju Ustavnih amandmajev septembra 1990 predstavljala vrhovnega poveljnika slovenskih obrambnih sil, je na vsak način hotela preprečiti krepitev obrambne moči Slovenije v najbolj kritičnem času, ko je bila grožnja z vojaškim napadom na državo največja. Seveda je to dejanje ogrožalo samostojnost RS, ustavno ureditev in zlasti varnost državljanov. Bilo pa je

storjeno prikrito in zahrbtno, saj so se akterji rušenja plebiscitarne odločitve o samostojni državi lotili pod krinko lažnega mirovništva.

V praksi je ta akt predsednika predsedstva RS in treh članov predsedstva RS učinkoval kot poziv za enostransko razorožitev Slovenije, saj so ga propagirali štirje od petih članov vrhovnega poveljnika oboroženih sil. A razglašanje samostojne države brez sposobnosti obrambe, ko se je vedelo za načrt JA, namreč, da bo v primeru razglasitve samostojnosti, JLA Slovenijo, če bo šibka, napadla, je tako pomenilo nasprotovanje osamosvojitvi in napad na plebiscitno odločitev, to pa so elementi očitanih kaznivih dejanj.

Brez vojaškega kritja plebiscitarne odločitve je bila dejanska sposobnost osamosvojitve praktično nemogoča, kar je bilo znano vsem politikom, zato zagotovo tudi ovadenim. Zaradi predhodnih funkcij v zvezi komunistov in zaradi povezav s komunističnim vrhom tako v SFRJ kot v JLA pa še zlasti njim, saj so ravno zaradi teh povezav prejeli vse ključne informacije tudi neformalno.

Dejansko je tako februarja 1991 **Milan Kučan** s somišljeniki, prav tako člani predsedstva RS, vedoč, da JLA načrtuje napad na Slovenijo v primeru razglasitve samostojnosti, pod krinko t. i. »deklaracije za mir«, **po razorožitvi TO maja 1990 spet ponovno zahteval hitro, enostransko razorožitev tako in tako samo za silo oborožene Slovenije.**

V deklaraciji je Milan Kučan zatrdil, da:

1. **»oboroževanje ne prinaša varnosti«;**
2. **»bi vsak vojaški spopad na ozemlju Slovenije pomenil za Slovenijo katastrofo«;**
3. **»bi ustanovitev lastne vojske dramatično ogrozila akumulacijo slovenskega gospodarstva in prebivalstva«.**

Ter se zavzel za:

1. **»prenehanje oboroževanja Slovenije«,**
2. **»Slovenijo kot demiliratizirano državo«;**
3. **»Slovenijo brez vojske in vojaške industrije«.**

Milan Kučan kot predsednik predsedstva Republike Slovenije, torej kot predstavnik vrhovnega poveljnika obrambnih sil RS je h kolaboraciji pritegnil še tri od skupaj štirih članov predsedstva, **Dušana Pluta, Cirila Zlobca in Matjaža Kmecla.**

Kučan in somišljeniki so dejanje umestili v začetek februarja 1991, to je v čas aktivnih priprav za izpeljavo osamosvojitve Republike Slovenije in neposredno pred formalno sprejetim aktom osamosvojitve dne 25. 6. 1991, v času, ko se je Demosova vlada pripravljala na dejansko izpeljavo plebiscitarne odločitve v decembru 1990, ki jo je zahtevalo preko 90 odstotkov državljanov.

Zaradi očitne kolaboracije Milana Kučana, ki so jo prepoznali tudi v vrhu JLA, je bila tudi formalna vojna napoved z ultimatom, ki jo je general Kolšek 27. junija 1991 poslal Sloveniji, in ki so jo na letakih trosila tudi letala JLA, poslana/naslovljena na predsednika vlade RS - Lojzeta Peterleta, namesto na predsednika predsedstva RS – Milana Kučana, kot bi formalno morala biti. Predsednik vlade namreč po Ustavi ni imel pristojnosti do obrambnih sil in vojaške obrambe države, Predsedstvo RS pa je obrambnim silam poveljevalo ter predstavljalo državo Slovenijo navzven. Tudi to

zgodovinsko dejstvo navaja na to, da je Kučan pri sabotiranju obrambnih naporov Slovenije podtalno sodeloval s posamezniki iz vrha JLA.

Po razorožitvi TO RS v maju 1990, ko ji je bilo odvzeto orožje in strelivo za obrambo, sprejem zakonodaje s področja vojske in obrambe pa zaradi vpliva »Deklaracije za mir« za usodne tedne in mesece blokiran, je bila uresničitev plebiscitne volje državljanov in državljanov Republike Slovenije resno ogrožena.

Po podatkih Rdečega križa je bilo med vojno v Sloveniji na obeh straneh mrtvih 65 oseb, ranjenih pa 330. Od teh v TO 5 mrtvih in 116 ranjenih, v policiji 4 mrtvi in 28 ranjenih, v JA 37 mrtvih in 146 ranjenih, preostali pa so civilisti; med njimi je bilo ubitih 10 tujih državljanov.

Krivda in odgovornost Milana Kučana je nedvomna, saj je z opisanim ravnanjem uresničil vse elemente očitanih kaznivih dejanj. Kot funkcionar na čelu najvišjega organa v državi, odgovornega za varnost in obrambo države je bil je porok JA za vojno napoved Sloveniji in za vojno brez odpora; njegovo ravnanje pa je imelo za posledico napad JLA na Slovenijo 27. junija 1991, zato je odgovoren za vse smrtne žrtve v tej vojni, hudo nasilje in veliko razdejanje.

V celoti je izkazana tudi kazenska odgovornost vseh preostalih članov predsedstva, podpisnikov sporne deklaracije, ki so v najbolj kritičnem času za nastanek Slovenije, v funkciji vrhovnega poveljnika oboroženih sil, naredili vse, da bi nastanek in razvoj slovenske vojske preprečili, kar je dejansko pomenilo delovanje proti ustanovitvi lastne države.

S stališča narodove zgodovine gre za najbolj zavržna dejanja – nasprotovanje samostojni državi in podpiranje agresorske armade, ki je poskušala ustanovitev samostojne države preprečiti, povzročila pa je smrtne žrtve in veliko razdejanje.

Gre za »Kazniva dejanja zoper suverenost Republike Slovenije in njeno demokratično ustavno ureditev«. Objekt varstva je suverenost, samostojnost RS ter njena demokratična ureditev, ravno temu pa je Milan Kučan s somišljeniki nasprotoval. Z aktivnim delovanjem, ki ga je formalno prikrival zato, da ne bi izgubil simpatij državljanov, je Milan Kučan kot podaljšana roka jugoslovanske frakcije v JA pomagal razorožiti slovensko TO maja 1990, nato pa februarja 1991 ponovno poskušal preprečiti njeno krepitev.

Zato je bil glede na politične razmere in čas podpis »deklaracije za mir«, predstavljene javnosti 6. in 7. februarja 1991, s strani štirih članov predsedstva Republike Slovenije- v svoji biti in po zasledovanem cilju mnogo bolj usodno dejanje, kot se prikazuje danes.

Ker podpisov za to »mirovno iniciativo« ni zbirala le civilna iniciativa, ampak močna politična akcija političnih strank in člani organa, ki je vrhovni poveljnik oboroženih sil, ki ima po ustavi dolžnost, da vodi in organizira obrambo, vključno z oboroženim bojem, je bil ta akt usmerjen k uničenju vsakršnih možnosti, da Slovenija dejansko postane samostojna.

Deklaracija za mir je tako po vsebini bila zahteva po hitri enostranski razorožitvi, ki jasno ni mogla prinesiti niti miru niti samostojnosti. Je pa zavrla in zablokirala sprejem prepotrebne zakonodaje, ki bi pravočasno dala pravno podlago slovenski vojski sploh, vključno s proračunsko postavko. Ker je predhodno Kučan pomagal JA, da je ta odvzela TO RS orožje in bojno opremo, čeprav kupljeno z denarjem Slovenije in slovenskih podjetij, je

bilo jasno, da je potrebno pred formalno razglasitvijo neodvisnosti in suverenosti Slovenije, nabaviti nujno potrebno orožje in opremo za vojsko.

Zaradi poznega sprejetja proračuna pa tik pred zdajci Slovenija ni imela prepotrebne nujne minimalne opreme za obrambo, saj je 15. junija 1991 Slovenska vojska imela ne več kot 23.000 kosov pehotnega orožja s premalo streliva in okoli 1000 kosov različnega lahkega protiklepnega orožja; protiletalskih sredstev pa skoraj ni bilo. Zaradi prepozne sprejetja proračuna je edina ladja z lahkim pehotnim orožjem za 5.000 pripadnikov slovenskih obrambnih sil prispela tik pred agresijo, raketnega protiletalskega in protiklepnega orožja pa ni bilo več mogoče pridobiti pravočasno.

Zaradi prepozne sprejetja zakona o vojaški dolžnosti in proračuna pa tudi ni bilo mogoče izvesti pravočasnega vojaškega usposabljanja, s katerim bi zagotovili vsaj minimalno število usposobljenih rednih vojakov.

Milan Kučan, Ciril Zlobec, Dušan Plut in Matjaž Kmecl so zavržna dejanja veleizdaje in sabotaže obrambnih priprav izvršili kot člani predsedstva RS, storili so jih prikrito in zahrbtno, saj so se skrili pod lažno mirovništvo, da bi osamosvojitvi nasprotovali in jo onemogočili. S svojim delovanjem so povzročili nenadomestljivo škodo državljanom Republike Slovenije. Kučan, Zlobec, Kmecl in Plut so zato s svojimi ravnanji posledično odgovorni tudi za vse smrtne žrtve in materialno škodo, ki jo je Slovenija utrpela zaradi vojne.

Vsi obdolženci so uresničili elemente kaznivih dejanj, zato zahtevamo pregon.

Dokazi:

1. Zaslišanje prič

- Lojze Peterle,
- Tone Krkovič,
- Janez Janša,
- Jelko Kacin
- Vane Gošnik
- Slavko Kmetič
- Franci Feltrin

2. Listinski dokazi (iz Bele knjige slovenske osamosvojitve in priloženo)

- »Deklaracija za mir«, str. 612, 613
- Zapisi o podpori in podpisnikih Deklaracije v javnih občilih
- Nasprotovanja ključnim zakonom v skupščini, str. 375 do 456
- Vojna napoved poveljnika 5. vojaškega območja general polkovnika Konrada Kolška predsedniku izvršnega sveta Republike Slovenije Lojzetu Peterletu dne 27.6.1991, str. 666